

Gospodar

Bragagiu

Adunai frunze-n grămadă
Să le-ncarc pentru gunoaie
Că nu conținesc să cadă
Presărându-se ca ploaie.

Îmi priveam ograda linsă
De o-nsuflețire-n muncă
Bucuros că este strânsă
Curățel ca la poruncă.

Dar a râs vântul și plete
Lungi le-a peptănat prin arbori
Că arțarul vise-ncete
Le-a împrăștiat în grabă.

De-mi găsesc ograda plină
Iar cu stelele de aur
Parcă aripi de lumină
Risipiră un tezaur.

Ori, văzând în ce plăcere
Sufletul mi se înșală,
Cerule lacrimi de durere
Înstelă-n mândria goală.
Victor Bragagiu